

STRIJD OP LEVEN EN DOOD

SHOW STOPPER

HAYLEY BARKER

SHOWSTOPPER

PROLOG

HOSHIKO

Het geschreeuw van het publiek gonst en bonst in mijn hoofd terwijl ik balancerend boven hen uittoren. Ik bevind me op zo'n dertig meter hoogte, maar als ik mijn best doe kan ik afzonderlijke gezichten onderscheiden in de zee van lichamen beneden.

Ik begin te slingeren. Heen en weer, naar achteren en naar voren. Ik maak al vaart, ga steeds sneller, en dan vind ik mijn ritme: naar achteren en naar voren, naar achteren en naar voren.

Helemaal alleen ben ik, alleen met de afsprong en de diepte. Als ik te vroeg loslaat, kan ik niet bij het koord. Als ik te laat ben, scheer ik er zo overheen.

Precies wanneer mijn lichaam zich horizontaal bevindt, trek ik mijn benen in en zwaai ze omhoog. Ik hurk op het koord, mijn beide voeten vinden grip terwijl de trillingen van het koord wegsterven. Langzaam maar zeker wordt mijn ademhaling weer kalm en regelmatig. Nu ben ik weer in mijn element, nu heb ik de macht weer in handen. Tijd om ze te geven wat ze willen.

Terwijl ik zonder moeite mijn evenwicht bewaar, til ik één been op van het koord: hoger, nog hoger, totdat mijn benen één verticale lijn vormen. Ik buig voorover, mijn lichaam vormt een enorme hoofdletter T. Even blijf ik zo balanceren en dan maak ik een salto en nog een en nog een. Steeds opnieuw land ik met mijn voeten op het koord.

Ik kijk naar de joelende menigte beneden en laat mezelf op het koord zakken zodat ik kan gaan zitten, mijn benen bungelen

ieder aan een kant van het touw. Dan grijp ik het beet en wer-
vel ik eromheen: erover, eronderdoor, sneller en sneller en snel-
ler. De menigte wordt waanzinnig. Wat een geluid, het dak gaat
eraf. Dan stop ik en trek ik mezelf op aan het koord. Tijd voor het
hoogtepunt van mijn show.

Terwijl ik me uitstrek en naar de coulissen reik, krijg ik een
kruk aangereikt. Ik til hem de lucht in, mijn tenen krullen zich
om het koord terwijl ik balanceer, voetje voor voetje schuifel ik
terug naar het midden. Het publiek houdt zijn adem in, de stilte
is gespannen.

Twee poten van de kruk steunen op het koord. Rustig aan,
het draait nu allemaal om evenwicht. Evenwicht en intuïtie. Ik
trek mezelf op de kruk, zo, ik zit. Benen over elkaar, armen breed.
Tot besluit trek ik mijn benen in en duw mezelf omhoog, zodat
ik boven op de kruk kom te staan. Eén been til ik op, ik ga op de
toppen van mijn tenen staan en maak een draai. Rond en nog
eens rond. Hoog boven de aarde trotseer ik de zwaartekracht en
tart ik opnieuw de kleine kans die ze me gaven. De band zet in en
het geluid zwelt aan, een grandioze climax van verering. Overal
om me heen schittert vuurwerk dat naar beneden zigzagt als val-
lende sterren. Beneden in de arena maken in het wit geklede tur-
ners sprongen en salto's terwijl ik, het klapstuk, het middelpunt,
oppermachtig regeer.

Op dat moment zie ik vanuit mijn ooghoeken hoe Silvio van-
af de tribune toekijkt. Hij kijkt woedend. Waarom? De rillingen
lopen over mijn rug als het tot me doordringt.

Hij wilde dat ik zou vallen.

Hij wordt beneden aan het oog onttrokken door de enorme
doeken die aan beide zijden van de tribune opbollen in de wind.

Ik ben de enige die hem kan zien.

Onze blikken kruisen elkaar terwijl hij één hand optilt en het
koord vastgrijpt. Met een nijdige grijns op zijn gezicht geeft hij
er een ruk aan, hij trekt het heen en weer alsof hij via het koord
het bevel tot executie wil overbrengen.

Ik verlies mijn evenwicht en glijd weg, terwijl ik nog net hoor
hoe het publiek als één man naar adem hapt nu ik, met mijn
hoofd naar beneden, van het koord val.

BEN

Ik kan mijn ogen niet van haar afhouden terwijl ze daar zo hangt. Ze moet zich op zo'n dertig meter hoogte bevinden, maar ik kan haar gezichtsuitdrukking duidelijk zien. Ze lijkt niet bang, ze kijkt boos. Waarom?

Zonder waarschuwing zet ze een slingerbeweging in. De spotlights vangen nog net de glitters van haar kostuum terwijl ze heen en weer slingert. Een menselijke, fonkelende bal die lichtpatronen door de arena werpt. Haar lange zwarte haar danst wild. Haar glanzende, golvende lokken weerkaatsen het licht. Als ze op het koord springt, doet ze dat zo behendig dat ik mijn adem inhoud.

Om me heen gaat iedereen op in de sensatie. Mijn moeder en vader, Francis, zelfs de bodyguards die zowaar staan te springen van opwinding, zo hard zelfs dat ik de skybox onder mijn voeten voel bewegen.

Ik richt mijn blik weer op het meisje, dat nu moeiteloos over het koord zweeft. Ze begint te dansen, alsof ze wil ontkennen dat ze op een koord staat. Ze staat op één been en wervelt dan naar beneden, een waas van licht en beweging.

Iemand geeft haar een kruk aan. Ik geloof mijn ogen niet als ze het op de een of andere manier voor elkaar krijgt om de poten ervan op het koord te laten balanceren en er vervolgens zelf bovenop gaat zitten. Als dit op tv kwam, zou ik het niet geloven. Ik zou denken dat het allemaal doorgestoken kaart was, gewoon handig camerawerk. Ze zit op een kruk. Op een kruk op een koord.

Ze richt zich op. Ze gaat toch zeker niet... Jawel. Ze gaat staan. Dit kan gewoon niet. Hoe doet ze dat?

Ze draait op één voet, tolt rond en rond en rond. Iedereen gaat staan, stampet en klapt: een donderend applaus.

Maar zij, met haar donkere wenkbrouwen die een smalende boog vormen, zij lacht niet.

Als ze nog een draai maakt, haar ogen een beetje samengeknepen, is ze zo dichtbij dat ik de felle gloed in haar blik zie terwijl ze woest neerkijkt op de menigte.

Ik stop met juichen.

Ik heb nog nooit iemand gezien zoals zij. Ik kan mijn ogen niet van haar gezicht afhouden. Ik zie hoe haar ogen van links naar rechts bewegen en terug. Hoe ze haar ogen wijd openspert van afschuw. Hoe ze wegglijdt, achterover. Hoe ze valt...

BEN

Al weken heeft iedereen het erover: het Circus komt. Zodra de advertenties in de kranten en online staan, gonst het van de opwinding die bijna tastbaar in de lucht hangt. Het is tien jaar geleden dat het Circus naar Londen kwam. Toen was ik nog te jong om het heel erg te vinden toen mijn moeder en vader zeiden dat we er niet heen konden. Ik weet nog dat de oudere kinderen op school er op het speelplein niet over uitgepraat raakten en dat we om hen heen dromden om naar hun verhalen te luisteren. We waren met een hele groep en we worstelden ons naar voren om hun woorden op te kunnen vangen. Ik moet een jaar of vijf, zes geweest zijn, maar ik hoor ze nóg.

‘Het is magie,’ zei een jongen. ‘Geen schijnmagie, maar échte magie. Dat moet wel, de dingen die ze daar doen!’

En het meisje dat zich met glimmende ogen bij hem aansloot, zei: ‘Het is net een droom. Net een sprookje.’

De dag waarop het Circus arriveert, lijkt het wel of ieder kind op onze hele school zich meteen na de bel naar de weilanden haast om te zien hoe het Circus daar op zal doemen. Ik koes-ter de belachelijke fantasie dat ik er ook naartoe kan, maar zodra ik me omdraai naar Stanley, mijn bodyguard, die discreet rondhangt achter in de klas, perst hij zijn mond tot een ferme streep en schudt hij zijn hoofd. Ik weet precies wat hij wil zeggen: *Vergeet het maar.*

Onderweg naar huis in de auto vraag ik Francis, mijn tweelingbroer, naar het Circus. ‘Vind je het stom dat wij niet kunnen

gaan kijken hoe het Circus aankomt?’

Hij kijkt me aan alsof ik gestoord ben. ‘Waarom zou ik willen gaan kijken? Waarom zou ook maar íemand willen zien hoe er een hoop Droesemtuig naar de stad komt?’

Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik haal mijn schouders op en staar uit het raam.

Eenmaal thuis loop ik niet eens even de keuken in om onze bediende Priya om een tussendoortje te vragen. Ik ga meteen naar boven, naar de bibliotheek boven in het huis. Van hieruit kun je mijlenver kijken, ook naar de stad beneden. De grootste toegangsweg de stad in buigt af naar links. Daar zal het Circus vandaan komen.

Ik kan de andere kinderen zien. Hordes kinderen, allemaal neergestreken op de hekken die de velden omheinen. Hoewel ik het hierboven veel beter kan zien, zou ik toch liever daarbeneden staan; bij de anderen, dicht tegen elkaar aan tegen de kou, met onze benen bungelend over het hek, bij elke lach wolkjes warme lucht uitademend.

Het ziet er daar veel leuker uit. Het ziet eruit als vrijheid.

Heel lang gebeurt er niets, maar dan rijden vier enorme vrachtwagens slingerend de heuvel op.

Uit elke wagen springen zes Droesems en een bewaker. De Droesems beginnen stevige ijzeren hekken aan elkaar te klinken om zo vier velden af te scheiden van de rest. Ze werken snel en efficiënt, en niet lang daarna zijn de velden onttrokken aan het zicht van de bezoekers op ooghoogte.

Het maakt het allemaal nog mysterieuzer en geheimzinniger. Als je het Circus vanbinnen wilt zien, koop je maar een kaartje, net als ieder ander. Gratis even rondkijken kan niet, behalve dan van hierboven, en er zijn niet veel mensen die belangrijk genoeg zijn om zo hoog boven de stad te leven als wij.

Zodra ze klaar zijn, springen de mannen terug in de vrachtwagens en rijden weer weg, weg van alle kinderen die staren naar de kilometerslange ijzeren omheining.

Het Circus moet gigantisch zijn, als het al die ruimte nodig heeft.

Daarna wordt het weer rustig. Sommige kinderen vervelen

zich en lopen naar huis voor een kop thee, terwijl anderen hun plaats innemen. Daarna keren die eersten weer terug. Nog steeds is er geen circus te bekennen.

Omdat ik rond etenstijd niet naar beneden kom, brengt Priya mijn maaltijd op een klein dienblad naar boven. Ik eet niet veel, ik heb het te druk met reikhalzend uit het raam staren.

En dan, eindelijk, zie ik iets: fonkelend en stralend komt er iets de heuvel op.

Een processie.

Eerst zien de kinderen nog niets, maar dan, als de processie over de top van de heuvel komt, veren ze op. Staand op de hekpaaltjes verdringen ze elkaar voor een goede plek.

Vooran draven zes witte paarden met kleine, ronde lampjes in hun manen heen en weer. Op hun rug dragen ze jongens en meisjes in schitterende kostuums met pailletten. Ze springen omhoog in de lucht, maken een salto, en nog een. Ze landen steeds weer op hun beide voeten, ongelooflijk!

Daarachter loopt een glanzend palomino paard, veel groter dan de andere paarden. De beheerste kracht spat ervan af: de manier waarop hij loopt, de benen hoog opgetild in draf, de nek statig naar voren uitgestrekt.

Op de rug van dit paard staat een man, gekleed in een merkwaardig pakje met een aapje op zijn schouder. Hij draagt een grote doos waaruit hij handenvol snoep grist, hij gooit het naar de kinderen, die allemaal staan te springen en met uitgestrekte handen naar hem roepen.

Na hem volgen een heleboel mooie woonwagens in pasteltinten, enorme aanhangwagens met uitrusting en dan nog grotere vrachtwagens. Ik verwacht dat ze daarin meer Droe-sems en de rest van de dieren vervoeren.

Helemaal achteraan rijdt een reusachtige open aanhangwagen, verlicht door honderden lichtjes in verschillende kleuren, vol artiesten die zwaaien naar de menigte. Er zijn clowns die jongleren, nog meer acrobaten die salto's maken en twee vuurpuwers die boosaardige vuurtongen verslinden.

Hoog boven hen maakt een koorddanseres salto's en sprongen met schroef. De helderwitte spotlights volgen haar zigzag-

gende, pijlsnelle bewegingen door de inktblauwe lucht.

Ze balanceert op een koord dat is gespannen tussen twee hoge masten, die op de eerste en de laatste wagen staan opgesteld. Ze draait en wentelt over de volle lengte van de processie, snel en soepel alsof ze vloeibaar is.

Om haar heen dansen ook de laserstralen. Vuurwerk schiet de lucht in en omlijnt haar silhouet met gouden sterren.

Haar beeld wordt talloze malen herhaald door hologrammen die hoog aan de hemel worden geprojecteerd, waardoor je waar je ook kijkt exacte kopieën van haar salto's en sprongen ziet die de donkere lucht verlichten.

Mijlenver moet ze nog te zien zijn.

Een van die hologrammen bevindt zich buiten, vlak bij mijn raam, een centimeter of tien onder mijn hoofd. Plotseling kijkt ze op, ik staar recht in haar ogen. Haar blik is ijskoud; ze is prachtig, maar toch is er iets aan haar wat me de rillingen bezorgt. Ik weet ook wel dat dit alleen haar bééld is dat naar mij kijkt, niet zijzelf, maar ze voelt zo dichtbij, alsof ik haar aan zou kunnen raken. Ik duw het raam zo ver open als maar kan en strek mijn hand uit naar het licht dat van haar afstraalt. Mijn vingers grijpen in het niets.

Op dat moment, als ik haar zie dansen en tuimelen door de lucht, doe ik mezelf een belofte. Wat er ook gebeurt, wat mijn moeder en vader er ook van zullen zeggen, ik ga naar het Circus.

HOSHIKO

Als we aankomen, juichen en gillen de kinderen die al langs het hek staan te wachten. Het merendeel staat letterlijk op en neer te springen van opwinding, terwijl ze naar het snoep graaien dat Silvio als een vloedgolf over de massa uitstort.

Ik werp ze mijn stralende lach toe terwijl ik duikel. Bij elke landing op het koord zwaai ik en blaas ik ze een handkus toe.

Ik haat ze.

Ik haat ze allemaal.

Misschien moet ik ze bespugen.

Dus dit is het nou: Londen. Het is tien jaar geleden dat het Circus hier neerstreek, net voordat ik werd geselecteerd. Het kan niet veel later zijn dan een uur of vijf, maar het is al donker en in de gebouwen overal om me heen twinkelen miljoenen lichtjes.

In het midden van dit uitgestrekte, vormeloze geheel staat het beroemde Regeringsmachthuis. Het torent uit boven de doolhof van wolkenkrabbers en kantoorgebouwen. Het gebouw baadt in geel licht en het is zo reusachtig dat ik, zelfs van de afstand waarop ik sta te springen en dansen, elk detail ervan zou kunnen uittekenen. Het is precies zoals Amina het beschreef. Uit de grond rijzen uit donker glanzend ebbenhout gesneden lichamen op, die uitlopen in een pilaar. Lichamen die over elkaar heen kronkelen en elkaar verpletteren: een massieve piramide van sidderende Droeseems.

Helemaal bovenaan doemt een enorm gouden standbeeld op, glinsterend en blinkend, hoogverheven boven de wereld, steunend op de gebogen, samengedrukte lichamen daaronder. Een mens, een superheld met opbollende spieren, die met een glimlach neerkijkt op de stad.

Ik huiver en merk dat ik begin te zwalken doordat ik mijn concentratie verlies.

Dat standbeeld staat voor alles wat er mis is met deze wereld. Het staat voor overheersing en trots en macht. Het staat voor onderdrukking: de grote massa die wordt verpulverd door de minderheid. Het staat voor het kwaad.

Ik krijg mijn blik niet afgewend. Ik blijf naar het standbeeld kijken terwijl de aanhangwagens door de grote, zware poorten slingeren die daarna met een metalige galm dichtslaan.

Het is het laatste wat ik ervan te zien zal krijgen tot we hier weer vertrekken. Het is het laatste wat iemand van ons de komende twee weken ook maar te zien zal krijgen van de buitenwereld, totdat we weer opbreken, inpakken en koers zetten richting de volgende bestemming. Het maakt eigenlijk niet uit waar we naartoe gaan of in welke stad we ons kamp opslaan. De mensen die er samendrommen zijn overal hetzelfde.

En toch voelt het anders om hier te zijn, midden in het centrum van alles. Waar de wetten worden gemaakt, waar het Machthuis zetelt.

Ik huiver nog eens en spring dan van het koord.

Zodra de poorten zijn gesloten, stapt Silvio van zijn palomino hengst. 'Drijf ze bijeen en zet ze aan het werk!' beveelt hij de bewakers. 'Tijd is geld!' De vriendelijk lachende, gulle gever van snoep is meteen verdwenen en zijn lippen zijn in een ongeduldige grijns gewrongen.

Ik probeer Greta en Amina te bereiken, maar ik kan niet op tijd bij hen zijn. Ze worden naar een ander veld gedreven en ik blijf achter bij een andere groep.

Klats! Een zweep zwiept over mijn rug terwijl we naar een grote stapel bouwmaterialen worden gedreven.

'Waar wachten jullie op, stelletje dwazen?' schreeuwt Silvio naar ons, terwijl hij me met zijn zweep opnieuw weet te raken.

En hij slaat niet alleen mij, hij slaat ons allemaal terwijl we in elkaar duiken in de stromende regen. 'Aan de slag, hup, op handen en knieën, ga aan het werk!'

BEN

In de bibliotheek blijf ik de hele avond op. Ik zie hoe er voor mijn ogen een uitgestrekte, ommuurde stad wordt gebouwd. Droesems hameren enorme steigers in elkaar en bevestigen grote metalen wanden. De gouden, zilveren en scharlakenrode stoffen die er uiteindelijk overheen worden gespannen, wekken de indruk dat het hier gaat om talloze tenten met hemelhoge, koepelvormige daken. Maar het zijn helemaal geen tenten. Het zijn stevige constructies die ervoor moeten zorgen dat de dieren en de Droesems binnenblijven, denk ik.

Er zijn een paar grotere en een heleboel kleinere bouwwerken, die allemaal met elkaar in verbinding staan door overdekte lucht tunnels. Daardoor worden de Droesemartiesten netjes gescheiden van de Zuiveren, als een enorme mierenkolonie, maar dan in de lucht. Ik denk dat je ze zou kunnen vergelijken met werkmieren: ze dribbelen dan weer hierheen en dan weer daarheen om ons te vermaken.

Ik probeer het meisje weer in beeld te krijgen, maar het wordt donker en van deze afstand zien ze er allemaal hetzelfde uit. Haar projectie zie ik wel; een stuk of tien hologrammen worden steeds opnieuw de lucht in geslingerd.

Ik breek mijn hoofd over de vraag hoe ik mijn ouders moet overhalen om de show te mogen bezoeken. Ze zullen het er nooit mee eens zijn – nooit. Als je nagaat hoe zij over Droesems denken... Maar ik moet wel. Ik moet zien of het waar is wat iedereen zegt. Ik moet haar zien dansen op het koord.

Voor Mark

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Show Stopper*

Verschenen bij Scholastic Children's Books, an imprint of Scholastic Ltd.

© 2017 Hayley Barker

Voor deze uitgave:

© 2018 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Zosja Jonker

Omslagafbeelding: Liam Drane

Omslagontwerp: Wil Immink

Grafische verzorging: Zeno

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4380 9 (e-book 978 90 261 4382 3)

NUR 285, 302